

τῆς καρδίας του ἀναβλύζει ἡ ἀγάπη. Ὁ χριστιανὸς τρέφεται ἐκ τῶν χειρῶν του, φέρεται ἐντὸς τῆς καρδίας του, ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῆς χειρὸς του, θηλάζει ἐκ τῆς πλευρᾶς του διευθύνεται ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ του, διδάσκεται ὑπὸ τῶν χειλέων του, θερμαίνεται ὑπὸ τῆς καρδίας του. Αἱ πληγαὶ του εἶναι ἡ ζωὴ του. Τὸ μείδιμά του τὸ φῶς τῆς ζωῆς του, ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς του, ἡ ἀνάπαυσις καὶ ὁ ἐπίγειος Οὐρανὸς Του.

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐμφανίσεως τοῦ χριστιανισμοῦ ὁ ἀρχαῖος κόσμος καὶ αὐτὸ τὸ μᾶλλον πεπολιτισμένον Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ἐν ᾧ ἐπεκράτει ἡ πολυθεΐα καὶ εἰδωλολατρείας εὐρίσκειτο θρησκευτικῶς καὶ ἠθικῶς ἐν καταπτώσει· διότι αἱ μὲν ἀνώτεροι τάξεις τοῦ λαοῦ διετέλουν ἐν τῷ αὐτῷ καὶ αὐταὶ ἢ ἔτι μείζονι ἠθικῇ καταπτώσει ἢ ἠπίστου ἐντελῶς, ἢ ἦσαν θρησκευτικῶς ἀδιάφοροι ἢ ὀλίγοι τινὲς ἄνδρες, τυχόντες ἐπιστημονικῆς τινος μορφώσεως ἐν σχολαῖς ἐπιφανῶν φιλοσόφων, ἀνεζήτουν διὰ τῆς φιλοσοφίας ὑψηλοτέραν τινὰ περὶ τοῦ σύμπαντος θεωρίαν.

Ἀλλὰ καὶ τούτων οἱ πλεῖστοι τὰς ἡμαρτημένας φιλοσοφικὰς σχολὰς καὶ ἀρχὰς τῶν ἰδρυτῶν τῶν σχολῶν αὐτῶν ἀποδεχόμενοι ἢ ἐφρόνων τὰ τῆς ὕλης, ὡς οἱ ὄπαδοὶ τοῦ Δημοκρίτου Λευκίππου, Ἀριστίππου καὶ τοῦ Ἐπικούρου, ἢ ἔχοντες πανθεϊστικὰς ἀρχὰς, ὡς οἱ Ἐλεᾶται καὶ οἱ Στωϊκοί, συνέχουν Θεὸν καὶ κόσμον. Μόνοι δὲ οἱ ὄπαδοὶ τῆς ἰδεοφροσύνης τοῦ Πλάτωνος, ἐν μέρει δὲ καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, εἶχον καθαρωτέρας ἀρχὰς περὶ Θεοῦ καὶ περὶ αὐτότητας καὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ νοῦ. Ὅθεν ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία ἀνατρέψασα τὸ σαθρὸν οἰκοδόμημα τῆς πολυθεΐας καὶ εἰδωλολατρείας καὶ ἀδυνατοῦσα νὰ ἀναγείρῃ αὐτὸ αὐτοῦ ἄλλο ἐδραϊότερον, δὲν κατάρθωσε νὰ ὑποκαταστήσῃ ἄλλας ὑγιειντέρας θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς πεποιθήσεις.

Τὴν ἀληθῶς καὶ τελευταίαν περὶ Θεοῦ, ψυχῆς, καὶ ἠθικῆς διδασκαλίαν καὶ τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν ἀναγέννησιν καὶ ἀνόρθωσιν τῆς ἀνθρωπότητος κατάρθωσε νὰ μεταδώσῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ πραγματοποιήσῃ ὁ διὰ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ προπαρασκευασθεὶς χριστιανισμὸς, ὃν ἴδρυσεν ὁ ἐπηγεγμενὸς λυτρωτὴς τοῦ κόσμου Ἰησοῦς Χριστός. Ἐν τῇ ιδέᾳ τοῦ ἀϊδίου λόγου τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος εὗρε τὴν τελείωσιν τῆς περὶ ιδεῶν διδασκαλίας τοῦ Πλάτωνος. Αἱ ιδεαὶ τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ δικαίου, καὶ τοῦ ἀγαθοῦ εὗρον καὶ ἔλαβον τελείαν ὑπαρξιν ἐν τῷ χριστιανισμῷ. Ἐν τῷ σταυρικῷ θανάτῳ τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ εὗρε τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος πραγματοποιημένην ἐπὶ τῆς γῆς τὴν

ιδεάν τοῦ ὄντως Δικαίου, ἦν προησθάνθη ὁ Πλάτων καὶ προεῖπεν ὡς Ἑλλήν Ἡσαΐας τὸν σταυρικὸν θάνατον «οὕτω δικεῖμενος ὁ δίκαιος μαστιγώσεται, στρεβλώσεται, δεδήσεται, ἐκκαθήσεται τῷ ὀφθαλμῷ, τελευτῶν πάντα κακὰ παθὼν ἀνυσχινδολεύθησεται». (Πολιτ. Β. 4).

Ἐκ τούτου ἐξηγεῖται ὁ ἐνθουσιασμὸς, μεθ' οὗ ἀπεδύθησαν καὶ διὰ λόγου καὶ διὰ τῆς ἐν τῷ μαρτυρικῷ θανάτῳ θυσίας τῆς ζωῆς αὐτῶν καὶ ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ τοῦ χριστιανισμοῦ ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυς Ἰουστίνος καὶ τοσοῦτοι ἄλλοι σοφοὶ Ἕλληνες, οἵτινες εὐρόντες ἐν τῷ χριστιανισμῷ τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν ἀφιέρωσαν ἅπαντα τὸν βίον αὐτῶν εἰς τὴν διὰ λόγου διάδοσιν, ἀνάπτυξιν καὶ φιλοσοφικὴν διχτύπωσιν τοῦ πνεύματος τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτῶν. Οὕτως ἀπετελέσθη ὁ χριστιανισμὸς καὶ χριστιανικὸς Ἑλληνισμὸς καὶ ἡ χριστιανικὴ Ἑλληνικὴ αὐτοκρατορία τοῦ Βυζαντίου, ἣτις ζήσασα ὑπὲρ τὰ χίλια ἔτη συνετέλεσεν οὐ μόνον εἰς τὴν διατήρησιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διάδοσιν αὐτοῦ εἰς τὰ βάρβαρα Ἔθνη τῆς τε Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως.

Ἄρχμ. Δαμ.σκα. Πητροπούλου

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΠΑΡ' ἩΜΙΝ ΔΕΝ ΕΚΠΑΗΡΟΙ ΤΩΝ ΣΚΟΠΩΝ ΤΟΥ

--Η ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

Καὶ λοιπὸν ἡμεῖς τῶρα ἐρωτῶμεν, τὸ γε νῦν ἔχον, τὸ σχολεῖον ἐκκληροῦ τὸν ἱερόν του καὶ ὑψηλὸν σκοπὸν καὶ δύναται τοῦτο ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς κοινωνικῆς ζωῆς;

Δυστυχῶς μετρίσκομεθα εἰς τὴν ἀνάγκην, θὰ εἴπωμεν ἀπεριόρατως, νὰ εἴπωμεν ὅτι παρ' ἡμῖν τὸ σχολεῖον ἀδυνατεῖ νὰ ἐκκληρώσῃ τὸν εὐγενῆ καὶ ἱερόν του σκοπὸν καὶ νὰ συντελέσῃ ὁ παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένος ἰσχυρὸς αὐτὸς μορφωτικὸς παράγων εἰς τὸν καταρτισμὸν τῶν τροφίμων του, τὸν ἐξευγενισμὸν τῆς κοινωνίας καὶ τὸν πολιτισμὸν τῶν τροφίμων του, τὸν ἐξευγενισμὸν τῆς κοινωνίας καὶ τὸν πολιτισμὸν τοῦ Ἔθνους. Πῶς δὲ καὶ διατί;

Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι πολλοὶ εἶναι οἱ λόγοι, δι' οὓς τὸ σχολεῖον καθυστερεῖ εἰς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ του, ἀλλὰ οἱ κυριώτεροι τούτων εἶναι οἱ ἑξῆς:

1ον) Ἡ ἔλλειψις καταλλήλου διδασκτικοῦ προσωπικοῦ.

2ον) Τὸ ἐπικρατοῦν ἐκπαιδευτικὸν σύστημα καὶ

3ον) Ἡ ἔλλειψις καταλλήλων διδασκητῶν καὶ ὀργάνων.

Ὁ καθηγγητὴς, ἵνα εἶνε ἀξίος τῆς ὑψηλῆς του ἀποστολῆς, δεόν νὰ ἔχῃ ἅλα τὰ ἐπιστημονικὰ καὶ ἠθικὰ ἐκείνα προσόντα, δι' ὧν θὰ δυνηθῇ καὶ τὸν τροφίμον καταλλήλως νὰ μορφώσῃ, ἀλλὰ καὶ τὸν σεδασμὸν εἰς τὴν κοινωνίαν νὰ ἐμπνεύσῃ.

Δὲν εἶνέ ποτε φρόνιμον δι' ἓνα οἰονδήποτε ἐπιστή-